

Η αλληγορία της άμαξας

Συντάχθηκε απο τον/την Αλίκη Αποστολάκη
Δευτέρα, 20 Δεκέμβριος 2010 16:24

Η αλληγορία της άμαξας (Horhe Bukai)

Ένα πρωινό ακούω μια γνώριμη φωνή να μου λέει:
«Βγες έξω στο δρόμο, υπάρχει ένα δώρο για σένα».

Καταχαρούμενος, βγαίνω έξω και βλέπω το δώρο μου. Μια πανέμορφη άμαξα μπροστά στην πόρτα μου, από λουστραρισμένο ξύλο καρυδιάς, με μπρούντζινα χερούλια και φανάρια από λευκή πορσελάνη. Όλα εξαιρετικής ποιότητας, πολύ κομψά, πολύ «chic». Ανοίγω την πορτούλα και μπαίνω στην άμαξα. Το μεγάλο ημικυκλικό κάθισμα με επένδυση από μπορντό βελούδο και τα κουρτινάκια από λευκή δαντέλα, δίνουν στην καμπίνα μια νότα βασιλικής μεγαλοπρέπειας. Έχω την αίσθηση ?αντιλαμβάνομαι απ' αυτά που βλέπω?, ότι σχεδιάστηκε αποκλειστικά για μένα. Έχει υπολογιστεί η απόσταση για τα πόδια, το μέγεθος του καθίσματος, το ύψος της οροφής... Όλα είναι πάρα πολύ άνετα κι έχει χώρο μόνο για μένα. Από τα παράθυρα βλέπω «το τοπίο»: δεξιά το σπίτι μου, αριστερά το σπίτι του γείτονά μου...

Μουρμουρίζω: «Απίθανο δώρο! Αχ, τι ωραία!...» και κάθομαι λίγο να απολαύσω αυτήν την ωραία αίσθηση. Στο λεπτό, αρχίζω να βαριέμαι. Η θέα από το παράθυρο είναι πάντα η ίδια. Αναρωτιέμαι:

«Πόσον καιρό μπορεί κανείς να βλέπει τα ίδια πράγματα;»

Και καταλήγω ότι το δώρο που μου έκαναν είναι τελείως άχρηστο. Ενώ εκφράζω το παράπονό μου μεγαλοφώνως, περνάει ο γείτονάς μου και μου λέει, σαν να διαβάζει τη σκέψη μου.

«Δε νομίζεις ότι κάτι λείπει απ' αυτήν την άμαξα;»

Με απορία (τι να λείπει άραγε;) κοιτάζω τα χαλιά και την ταπετσαρία.

Η αλληγορία της άμαξας

Συντάχθηκε απο τον/την Αλίκη Αποστολάκη
Δευτέρα, 20 Δεκέμβριος 2010 16:24

«Λείπουν τα άλογα» μου λέει πριν προλάβω να τον ρωτήσω.

Γι' αυτό βλέπω όλο τα ίδια ?σκέφτομαι?, γι' αυτό νιώθω να βαριέμαι...

«Καλά λες» απαντάω.

Οπότε, πάω στο στάβλο του σταθμού, ζεύω στην άμαξα δύο άλογα κι ανεβαίνω πάλι επάνω. Από μέσα, φωνάζω:

«Ίααα!»

Και ξεκινάμε... Η θέα τώρα είναι υπέροχη, καταπληκτική, το τοπίο που αλλάζει είναι μια διαρκής έκπληξη. Ωστόσο, σε λίγο νιώθω την άμαξα να τραντάζεται και βλέπω ένα ράγισμα στο πλάι. Φταίνε τα άλογα, που με πάνε από κακοτράχαλους δρόμους. Πέφτουν σε λακκούβες, σκαρφαλώνουν ανηφοριές, με οδηγούν σε γειτονιές περίεργες κι επικίνδυνες. Αντιλαμβάνομαι ότι εγώ δεν έχω κανέναν έλεγχο. Τα άλογα με πάνε όπου θέλουν. Στην αρχή ήταν ωραία, τώρα όμως αισθάνομαι ότι το πράγμα έχει γίνει πολύ επικίνδυνο. Αρχίζω να φοβάμαι, αλλά ούτε αυτό μου προσφέρει κάτι. Εκείνη τη στιγμή, περνάει από δίπλα μου ο γείτονας με το αυτοκίνητό του.

Του βάζω τις φωνές: «Ανάθεμά σε! Τι μου 'κανες!»

Κι εκείνος μου φωνάζει:

«Χρειάζεσαι αμαξά!»

«Άαα!» κάνω εγώ.

Με μεγάλη δυσκολία, με τη βοήθεια του γείτονα, συγκρατώ τα άλογα και αποφασίζω να προσλάβω αμαξά. Λίγες μέρες μετά, αναλαμβάνει καθήκοντα. Ένας άνθρωπος πολύ τυπικός, προσεκτικός, με σοβαρή όψη, που φαίνεται να ξέρει καλά τη δουλειά του. Τώρα, μάλιστα. Είμαι έτοιμος να απολαύσω πραγματικά το δώρο μου. Ανεβαίνω στην άμαξα, τακτοποιούμαι στην καμπίνα, βγάζω το κεφάλι και λέω στον αμαξά πού θέλω να πάω. Αυτός οδηγεί, αυτός ελέγχει την κατάσταση, αυτός αποφασίζει για τη σωστή ταχύτητα και επιλέγει την καλύτερη διαδρομή.

Εγώ... Εγώ, απλώς, απολαμβάνω το ταξίδι.

Αυτή η μικρή αλληγορία θα μας βοηθήσει να κατανοήσουμε την ολιστική αντίληψη για τον άνθρωπο. Όταν ήρθαμε στον κόσμο, βγήκαμε από το «σπίτι» μας και βρήκαμε μπροστά μας ένα δώρο: το σώμα μας. Μια άμαξα που σχεδιάστηκε ειδικά για τον καθένα από μας. Ένα όχημα ικανό να προσαρμόζεται στις αλλαγές που φέρνει ο χρόνος, αλλά και να παραμένει απαράλλαχτο σε όλη τη διάρκεια του ταξιδιού.

Λίγο μετά τη γέννηση, το σώμα μας κατέγραψε μια επιθυμία, μια ανάγκη, μια ενστικτώδη

Η αλληγορία της άμαξας

Συντάχθηκε απο τον/την Αλίκη Αποστολάκη
Δευτέρα, 20 Δεκέμβριος 2010 16:24

απαίτηση, και κινήθηκε. Η άμαξα αυτή ?το σώμα?, δεν θα είχε καμία χρησιμότητα χωρίς άλογα. Τα άλογα είναι οι επιθυμίες, οι ανάγκες, οι ενορμήσεις και τα συναισθήματα. Για ένα διάστημα, όλα πάνε καλά. Κάποια στιγμή, όμως, συνειδητοποιούμε πως οι επιθυμίες αυτές μας οδηγούν σε δρόμους κάπως τολμηρούς ? και καμιά φορά επικίνδυνους. Χρειάζεται, λοιπόν, να βάλουμε φρένο στις επιθυμίες μας. Τότε εμφανίζεται ο ρόλος του αμαξά: το μυαλό, η διάνοιά μας, η ικανότητά μας για λογική σκέψη. Ο αμαξάς θα διαχειριστεί όσο καλύτερα γίνεται το πέρασμά μας από αυτή τη ζωή. Πρέπει να ξέρουμε ότι ο καθένας από μας είναι, τουλάχιστον, οι τρεις αυτές προσωπικότητες που συνεργάζονται...

Εσύ θα φροντίσεις να υπάρχει αρμονία ανάμεσα σ' αυτά τα τρία μέρη και να μην παραμελήσεις κανέναν από αυτούς τους τρεις πρωταγωνιστές.

Μην αφήσεις το κορμί σου να το παρασύρουν μόνο οι ορμές, τα συναισθήματα ή τα πάθη σου. Θα είναι φοβερά επικίνδυνο και μπορεί να αποβεί εις βάρος σου. Μ' άλλα λόγια, χρειάζεσαι το μυαλό για να βάλεις κάποια τάξη στη ζωή σου.

Ο αμαξάς χρειάζεται για να καθορίζει τον δρόμο, την πορεία. Τα άλογα είναι, όμως, αυτά που πραγματικά οδηγούν την άμαξα. Μην επιτρέψεις στον αμαξά να τα παραμελεί. Έχουν ανάγκη από τροφή και προστασία, γιατί... τι θα έκανες χωρίς άλογα; Τι θα ήσουν αν είχες μόνο σώμα και μυαλό; Πώς θα ήταν η ζωή σου αν δεν είχες καμία επιθυμία; Θα ζούσες όπως αυτοί που περνάνε από τον κόσμο χωρίς να έχουν επαφή με τα συναισθήματά τους, αφήνοντας μόνο το μυαλό τους να οδηγεί την άμαξα.

Φυσικά, ούτε την άμαξα μπορείς να παραμελήσεις, γιατί πρέπει να κρατήσει για όλο το ταξίδι. Αυτό σημαίνει ότι πρέπει να την επισκευάζεις, να τη φροντίζεις, να τη λουστράρεις, να κάνεις δηλαδή ό,τι απαιτείται για τη συντήρησή της. Αν δεν την προσέχει κανείς, η άμαξα χαλάει, κι άμα χαλάσει η άμαξα, τελειώνει το ταξίδι.

Όταν λοιπόν είμαι σε θέση να τα ενσωματώσω όλα αυτά, όταν ξέρω ότι είμαι το σώμα μου, ο πονοκέφαλος και η πείνα μου, το κέφι, οι επιθυμίες και τα ένστικτά μου... ότι είμαι ακόμη οι στοχασμοί, ο νους που σκέφτεται και οι εμπειρίες μου... τότε είμαι έτοιμος να πορευτώ, με τα κατάλληλα εφόδια, τον δρόμο που σήμερα επιλέγω για μένα.